

BEZE SVĚDKŮ,
BEZE STOPY...

USA TODAY
BESTSELLER

★★★★★

JEJÍ POSLEDNÍ SLZA

PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU

STACY GREEN

**JEJÍ
POSLEDNÍ
SLZA**

**KNIHY STACY GREEN
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nikki Huntová

Dívky ve sněhu
Dokonalý hrob
Ztracení andělé
Pohřbená minulost
Lesní past
Srdce z ledu
Její poslední slza

Připravujeme

Jezero kostí

JEJÍ POSLEDNÍ SLZA

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANŠOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *Her Last Tear* v roce 2023 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2023

Translation © Markéta Jansová, 2026

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-141-3 (pdf)

Pro tátu, „Bouřliváka“ Normana Greena

PROLOG

Žena potichu našlapovala velkým třípatrovým domem tak, aby se vyhnula vrzajícím parketám. Tenhle dům, který se pro ni v posledních letech stal vězením, znala do posledního detailu. Jelikož v rodinné hierarchii zastávala poměrně nízkou pozici, spala v podkrovní, které bylo rozdělené na dva pokoje. Ten její, menší, přímo sousedil s *jeho* pokojem, protože ji teď měl jako svou poslední trofej.

Prudce jí bušilo srdce, když scházela dolů, přestože ostatní dospělé v domě plně zaměstnávaly milostné hrátky v suterénu.

„*Moje malá včelí královno, kampak to zase letíš?*“ Vybavil se jí matčin laskavý, nevzrušený hlas, když si brala pečlivě sbalenou tašku, kterou si schovala už před několika týdny. Přezdívkou od matky jen umocnila její odhodlání.

Jedné takové noci, bylo jí dvanáct, utekla i její vlastní máma se sestrou. Naléhala na Včelku, aby šla s nimi. Svět na ně čekal s otevřenou náručí, tvrdila. Svět, kde může být, čím chce, a nejen...

Majetkem.

Kdyby tehdy skutečně chápala, co se jí matka snažila říct a jaký ji čekal osud, neváhala by a šla s nimi.

Jenže na to se až moc bála. Když viděla, jak matka odchází, vzala telefon a zavolala tátovi do práce, aby mu všechno řekla.

Máma slíbila, že se pro ni vrátí, ale to se nikdy nestalo. Sestra se vrátila pár dní po mámině odchodu a byla jako vyměněná. Mechanicky citovala Písmo, když děti něco provedly, a vyhrožovala jim, že půjdou do pekla, když neuposlechnou zákon.

Nikoliv zákon církve. Ani žádný jiný takový.

Jeho zákon, protože jen jeho slovo skutečně platilo.

1. KAPITOLA

Sobota, 21:59

Noční obloha se rozzářila barvami. Každou další salvu světel vítal přioopilý dav hlasitěji. Britney se prodírala skrumáží těl a probíhající ohňostroj ani nevnímala. Podběhla něčí odrbanou americkou vlajku a horečně pátrala v nekonečném množství lidí, kteří se u řeky dívali na představení.

Kde jsou moje děti?

Thea s Abby si šly nejspíš hrát s jinými dětmi, utěšovala se, zatímco si razila cestu k řece. Na Theu byl obyčejně spoleh, ale jiné vysvětlení pro to Britney neměla.

Došla k dece s Disney princeznami, na které děvčata seděla, a náhle se jí podlomila kolena. Svačina a omalovánky tu zůstaly.

Odešly jen s panenkou a kabelkou.

Devítiletá Thea slíbila, že na svou šestiletou sestřičku dohlédne, dokud se Britney nevrátí z veřejného WC, kde čekala snad celou věčnost. A teď se zdálo, že její holčičky jednoduše zmizely.

Britney přelétla dav pohledem, jestli je někde neuvidí, ale všichni lidé jí splyvali v jedno. Žaludek měla až v krku a zrychlil se jí tep. Nemohla zklidnit rozechvělé ruce. Každá další rána na nebi v ní vyvolala čerstvou vlnu paniky.

„Theo!“ křičela. „Kde jste?“

Pár lidí k ní otočilo hlavu, ale většinou se plně soustředili na dění na obloze nebo své vlastní děti. „Prosím, neviděl jste tu někdo dvě malé holčičky? Jsou stejně oblečené. Růžové tričko, džínové krátkasy a plastové sandálky.“

„Hlídej si své děcka líp, ženská.“ Muž v tričku s americkou vlajkou přes celé břicho na ni vrhl zakalený pohled. Byl cítit potem a laciným pivem. „Nejsme tvý chůvy.“

Jeho příopilí kámoši se zasmáli, ale ženy mezi nimi vyjádřily mírné obavy. „Neviděli jsme je,“ řekla jedna z nich. „Zkuste informovat ochranku. Myslím, že jsou někde vzadu.“

Starší z žen nesouhlasně zavrtěla hlavou, ale Britney neměla čas zabývat se jejím názorem. Rozběhla se přes nábřeží kolem pódia, stánků s občerstvením a jen o fous se vyhnula muži, který zrovna někomu podával obrovskou cukrovou vatu na špejli.

Za skupinkou starších děvčat poskakovala dívenka v růžovém tričku a s blondátým culíkem, který se jí houpal ze strany na stranu, a zdálo se, že nevnímala svět okolo. Britney si k ní pospíšila a vzala ji za rameno. „Abigail Walkerová.“

Obrátil se k ní pár vyděšených hnědých očí. Britney dívku pustila a do očí jí vstoupily slzy. „Promiň, myslela jsem, že jsi moje dcerka Abby.“

Děvče se otočilo na patě a běželo k rodičům. Britney se v narůstající panice prodírala davem dál. „Theo! Abby!“ volala znovu.

Nikdo jejímu volání nevěnoval pozornost. Došla až na opačnou stranu parku, kde dav lehce prořídil. Britney se zastavila, aby popadla dech. Přes slzy a pot sotva viděla a byla zkoprnělá strachem.

Otočila se za tlakem na rameni a byla vděčná, že jí konečně někdo věnuje pozornost.

„Co to kruci je?“

S vidinou přívýdělků k ní přistoupil jeden mim. Jeho bílá pleť se ve světle ohňostrojí leskla. Zamračil se, ukázal na ni a předváděl pláč.

„Zbláznil ses?“ zaječela na něj Britney. „Myslíš, že je to nějaká legrace? Moje děti jsou pryč!“

Klesla na kolena a vložila tvář do dlaní. „Ach, bože –“

Mim jí poklepal na rameno a ukázal směrem k přístavišti, kde se příslušník stillwaterské policie opíral o parkovací automat a sledoval ohňostroj. Britney byla už od malička vychovávána v tom, že cizí lidé jsou nebezpeční. Její babička ji zahrnovala historkami o policejních raziích a vštěpovala jí, že bezpečnostním složkám se nedá věřit. Britney už sice věděla, že nic z toho není pravda, ale stíny z dětství jí našeptávaly, že policie jí děti tak akorát vezme.

„Ne.“ Britney si zacpala uši, aby přehlušila poslední zvuky ohňostroje a šeptající stín. Musela své holčičky najít, než bude příliš pozdě.

Vstala, omráčená strachem a horkem. Doběhla přes zavřenou silnici ke strážníkovi, který se zdál být jen o málo starší než ona. „Prosím, pomozte mi. Někdo mi unesl děti!“

2. KAPITOLA

Nikki se opírala o Roryho a sledovala poslední exploze barev na obloze. Lacey na jeho ramenou radostně výskala a tleskala, zatímco ukusovala červený pendrek, kterým ji rozmazlil Roryho bratr Mark.

„No, Lacey, tak co ty na to?“ zeptal se Mark, když pomáhal své matce vstát z rozkládací židle. S Rorym se jim podařilo zabrat místa severně od centra dění, kousek od stezky Brown's Creek, která se táhla kolem celého Stillwateru. Když si pospíší, budou mít v houstnoucí dopravě náskok.

Lacey chtěla odpovědět, ale namísto toho jen dlouze zívla. Tohle šestileté stvoření se od rána nezastavilo, a teď mu najednou došly baterky. Nakonec Markovi jen ukázala zdvižený palec. Rory se zasmál a postavil ji na zem, aby pomohl bratrovi dostat jejich rodiče do auta.

„Dneska spím u babi s dědou,“ připomněla mu Lacey.

„Jak bych na to mohl zapomenout?“ Rory mrkl na Nikki. Pro jeho rodiče byla Lacey jako jejich vlastní a trávila s nimi dost času, ale už uplynulo pár týdnů od chvíle, kdy u nich naposledy spala, takže se s Nikki oba těšili, že budou mít dům jen pro sebe.

Na opačné straně ulice si výrostci fotili jedno selfíčko za druhým. Očividně se tu chtěli jen ukázat, než že by je skutečně lákal

ohňostroj. Jedna z dívek si stoupla doprostřed silnice a nechala se vyfotit. Záměrně hleděla kamsi mimo fotoaparát, aby snímek působil dojmem náhodně zachycených celebrit.

Nikki se příliš nezamlouvalo, jak mladé dívky podléhaly trendům sociálních sítí, a štvalo ji, že Lacey bezbřezě obdivovala jejich trička těsně nad pupík a trvalou potřebu na sebe upozorňovat. Fotit se byla jedna věc, ale věnovat tomu tolik úsilí a vystavovat se před celým davem, to Nikki nikdy nepochopila. Jak chtěla tahle generace dětí zjistit, kým skutečně jsou, když jen kopírovala trendy influencerů, kteří se vykecávají na YouTube a nabalují počet sledujících? Rychlokvašky non plus ultra.

„Uhni!“ sykla jedna z blondýnek na vytáhlého chlapce, který právě procházel kolem. „Ničíš mi záběr.“

Nikki chlapce poznávala, měl ostře řezané rysy a rozcuch na hlavě. Minul skupinku s rukama v kapsách a s pohledem zabořeným do země. Potáhl z elektronické cigarety a vzápětí se za ním rozprostřel oblak přeslazeného kouře. Jedna z dívek se mu posmívala za zády.

Nikki se už chystala, že mu něco řekne, ale Ruth ji zadržela.

„Nech ho být,“ nabádala ji. „Zachova babička říkala, že tohle léto pro něj není lehké.“

Nikki Zacha moc dobře znala. Před osmnácti měsíci málem přišel o život. Sice nakonec přežil, ale ne bez následků. Měla pro to pochopení a věděla, že posledních několik měsíců na tom nebyl nejlépe. S jeho matkou Caitlin se poznaly jen krátce poté, co se Nikki vrátila do Stillwateru. Tahle ostřílená reportérka tehdy pracovala na dokumentu věnovaném Nikki a její minulosti.

„Totéž říkala i Caitlin,“ potvrdila Nikki. „Našla mu novou terapeutku, ale stále to není ono. Jen nechci, aby měl potíže kvůli něčemu tak hloupému, jako je vapování.“

Ruth poplácala Nikki po ruce. „Nemůžeš dělat matku všem, drahá. Je naprosto v pořádku soustředit se tu a tam jen na sebe a své blízké.“

Nikki se přiměla k úsměvu. Ruth to myslela dobře, ale její slova mohla vyznít jako urážka. Od smrti Laceyina otce byla Nikki vystavena kritice jeho rodičů za to, že ho zanedbávala a upřednostňovala svůj vztah s Rorym před mužem, kterého měla chránit.

Lacey seděla v autosedáčce a padala jí víčka. Nikki ji políbila na rozloučenou, ale dcerka už ani neodpověděla. Než Toddovi odjedou, usne jako špalek.

Bezprostředně po ohňostroji se všichni návštěvníci festivalu dali na rychlý úprk z centra. Vozy jely krokem namačkané na sebe a tu a tam někdo netrpělivě zatroubil.

„Myslím, že letošní Dřevorubecké dny se povedly,“ konstatoval Rory, zatímco čekali v koloně. „Jen škoda, že jsme nevyhráli ten závod.“

Rory s Markem celé dva týdny sestavovali netradiční vozidlo tak, aby splňovalo podmínky soutěže. Lacey chtěla řídit, ale byl to prudký sešup z kopce a město stanovilo věkový limit od šestnácti let. Rory natřel auto křiklavě růžovou barvou a nechal Lacey, aby ho dozdobila pro ni typickými obrázky motýlků a včelek, včetně kostrbatého nápisu. Rory dojel jako druhý a Lacey byla bez sebe blahem.

„Příště to vyhraje, drobkou,“ sliboval. „Letos to bylo jen zahřívací kolo.“

Dřevorubecké dny se ve Stillwateru slavily už od třicátých let minulého století, jakožto pocta té hrstce skutečných dřevorubců, kteří v Minnesotě stále působili. Dřevorubectví bylo pro rozvoj Stillwateru klíčové už od jeho založení začátkem devatenáctého století. Festival tak za sebou měl pětasedmdesátý ročník, ale ekonomická situace posledních let měla za následek, že dva roky po sobě neproběhl. Letošní akce měla za cíl festival obnovit a vzhledem k počtu lidí to byl zase obrovský úspěch.

„Ale měly by se zavést váhové kategorie. Ta holka, co mě porazila, měla nejmíň o dvacet kilo míň.“

Nikki se zasmála. „Vždyť je to jen legrace.“

„A taky že byla,“ odpověděl Rory. „Ale mohla být větší, kdybychom vyhráli.“

„No, my s Lacey jsme si to náramně užily. Díky, že sis dal takovou práci, abys ji potěšil.“ Byl to víkend plný jídla, horka a smíchu, čehož se Nikki obvykle moc nedostávalo. A ráno ji čekal návrat do reality.

Rory následoval bratra s rodiči na Laurel Street, ze které se pak odbočovalo na hlavní dopravní tepnu D 95, lépe známou jako St. Croix Scenic Byway, která se táhla na sever Minnesoty. Nikkina naděje na rychlý odjezd brala za své. Všechny okolní ulice byly ucpané a před sebou měli hned několik aut, která se chystala odbočit na D 95.

„Vezmi to radši vpravo,“ navrhla Nikki. „Možná bude nakonec rychlejší, když pojedeme tou delší cestou.“ Sledovala, jak se kolona sotva hýbe, a někteří řidiči už nervózně troubili na ostatní.

„Jestli tam není nějaká bouračka.“ Rory ukázal na ustaraně vyhlížejícího policistu, který právě mluvil s někým v červeném pick-upu. Nikki neviděla, co ten řidič dělal, ale zdálo se, že policistu zajímal spíš nákladní prostor vozu. Nakonec řidiče nechal jet, za což si vysloužil zdvižený prostředníček.

„Pitomec,“ zabrblal Rory.

Nikki se rozhlédla kolem a zjistila, že i ostatní policisté hovoří s lidmi, kteří sedí za volanty pick-upů či SUV, místo aby jen řídili dopravu, jak bylo po větších akcích zvykem. Že by zátaha na drogy? Tu variantu Nikki ihned zavrhla. Z řeči jejich těla bylo patrné, že se nejednalo o rutinní prohlídku. Překypovali tak hořejnou energií, že z toho Nikki byla jako na jehlách. Všimla si tmavovlasého seržanta, který s vážným výrazem ve tváři mluvil do vysílačky. „Něco se asi stalo.“

Ticho ve voze prořízl zvuk výstražného systému, který upozorňoval na pohřešovanou osobu. Nikki okamžitě vytáhla telefon z batohu.

„Thea a Abby Walkerovy, devět a šest let. Obě blondýnky s modrýma očima. Na sobě měly růžová trička a džínové kraťasy. Naposledy spatřeny během ohňostroje v Lowell Parku neda-leko přístaviště. Thea trpí cukrovkou typu 1. S informacemi se obračejte na policejní oddělení ve Stillwateru.“ Rory přečetl vý-strahu nahlas, zatímco Nikki narychlo volala šerifu Millerovi. Přepadla ji úzkost.

„Hádám, že výstrahu už jsi četla.“ Millerův hlas byl prodchnu-tý bezútěšností, ze které Nikki až mrazilo. V uplynulém roce spolupracovali na několika zapeklitých případech, takže ho měla přečteného stejně jako svého partáka.

„Jo,“ odpověděla Nikki. „Co se stalo?“

„Matka tvrdí, že se od holčiček před začátkem ohňostroje jen na chvílku vzdálila na toaletu, a když se vrátila, byly pryč. Ni-kdo zjevně netuší, kam mohly jít, přestože byly obklopené lidmi. Policie stále vyslýchá osoby, které se nacházely v Lowell Parku, ale zatím se zdá, že si nikdo ničeho nevšiml.“

„Ať se jich také ptají, jestli netočili videa během ohňostroje nebo těsně před ním. Třeba se jim podařilo něco zachytit. Kde přesně v Lowellu to bylo?“

Stillwaterská náplavka byla jedním z hlavních architektonic-kých projektů uplynulého desetiletí. Historický most byl přetvo-řen v přírodní stezku a náplavka kolem mostu, včetně Lowell Parku, patřila mezi chlouby města.

„Kousek od přístaviště, v severní části parku. Už jsme požádali o záběry z kamer z baru U Pappyho a kamer v okolí, kterých je pomálu a jsou mezi nimi velké rozestupy.“

Bar U Pappyho se nacházel přímo naproti přístavišti a jeho dvě terasy zejména o víkendech praskaly ve švech.

„Do pátrání se zapojili i hasiči a další záchranné složky,“ ozná-mil Miller. „Ale uběhlo už třicet minut.“

Nikki s Millerem věděli, jak to chodí. Pokud se dívky někam zatoulaly, nemohly se dostat daleko. Třicet minut bylo dost na

to, aby se děti ztratily, ale v poměrně uzavřené oblasti jako centrum města by je touhle dobou už dávno našli.

„Prohledali jsme toitoiky, kontejnery, všechno, kam by se malé děcko mohlo schovat.“

„A co voda?“ zeptala se Nikki. Veškeré osvětlení v přístavišti bylo na ohňostroj vypnuté a z toho rámusu jí pořád ještě zvonilo v uších. Děvčata se mohla klidně s někým pohádat, aniž by kdokoliv něco postřehl.

„Prohledali jsme přístaviště,“ odpověděl Miller. „Pokoušíme se nahlédnout i do zaparkovaných aut, ale nemůžeme řidiče bezdůvodně zastavovat. Nemáme dost informací na to, abychom mohli pojmout oprávněné podezření a prohledat někomu vozidlo. Utábořili jsme se ve Warden's House a seržant Chen od stillwaterské policie se svými lidmi odklání co nejvíc aut zvenčí.“

Nikki z jeho hlasu poznala, že neoplývá nadšením. „A co policejní velitelka?“

„Je u starosty a tetelí se z úspěchu festivalu,“ odpověděl Miller. „Měla by být na cestě, ale velení je teď na seržantu Chenovi. Je to dobrý chlap.“

Když Rory dojel k hlavní silnici, Nikki spatřila historické stavení Warden's House s Millerem a dalšími strážníky před ním. Pohlédla na Roryho. „Nemůžu jít jen tak domů.“

„Já vím.“ Povzdychl si a zastavil. „Mám zůstat a pomoci s pátráním?“

Nikki zavrtěla hlavou. „Je tady takový blázinec, že vůbec netuším, jak budou pátrání organizovat.“ Chen a jeho lidé se nejspíš zaměřovali na auta poblíž Lowella, ale někdo mohl klidně naložit holky do kufru a odjet. „Někdo mě pak hodí domů,“ řekla Nikki. „Pokud se ukáže, že se skutečně jen zatoulaly.“

Rory ji políbil. „Dej vědět.“

Nikki vzala batoh a ujistila se, že má telefon. Vyskočila z auta a nejprve se podívala, jestli kolona směrem na jih ještě stojí, načež se rozběhla přes silnici. Velitelka stillwaterské policie

a oblastní šerif spojili síly, aby přes víkend podpořili povědomí o duševním zdraví, a washingtonský klub historiků jim povolil postavit stánek před značně oprýskanou zdí muzea Warden's House. Všechno sbalili ještě před ohňostrojem a Nikki překvapilo, že se v domě touhle dobou ještě svítí.

Miller přecházel po verandě a vzrušeně s někým hovořil po telefonu. Když ho Nikki poznala, působil jako zástupce šerifa, jehož poslaly dávné přešlapy do předčasné penze. Post nového šerifa vyhrál Kent Miller, a to zcela zaslouženě, protože to byl spravedlivý a pohodový člověk. A dost tomu pomohl i fakt, že ve městě platil za fotbalovou hvězdu.

„Už je tady. Potom ti zavolám.“ Miller ukončil hovor a Nikki si pospíšila po schodech nahoru. „To byla rychlost.“

„Jeli jsme kolem,“ vysvětlila Nikki. „Asi jsem tu akorát včas.“ Otřela si kapky potu z čela. „Co mám udělat?“

„Všichni moji i Chenovi lidé teď pročešávají centrum,“ odpověděl Miller. „Napadlo mě, jestli by sis nepromluvila s matkou těch dívek. Je z toho samozřejmě úplně zdrcená. Nedokážu ji přimět, aby se mnou komunikovala.“

„To bude nejspíš šokem,“ tipovala.

„Možná.“ Miller si otřel pot hřbetem ruky. „Ale není to jen tím. Nevím proč, ale jako by nikomu nedůvěřovala, především mně. Chce, abychom našli její děti, ale zároveň je skoupá na slovo. A odmítá být se mnou či s Chenem o samotě. Proto jsem požádal, aby nás pustili do muzea. Bylo to nejbližší a nejtíšší místo, kde jsme ji mohli vyslechnout.“

„A teď je uvnitř?“

Miller přikývl. „Majitelka domu Edie byla tak laskavá, že nám otevřela a zůstala s Britney. To je ta maminka.“

Rozložil zmuchlaný plánec Dřevorubeckých dnů, jehož součástí byla i celkem přehledná mapka Stillwateru. Miller ukázal na travnatou oblast mezi Lowell Parkem a přístavištěm. „Seděly tady a matka tvrdí, že si odskočila na veřejnou toaletu přes

ulici, vedle pivovaru. Ani ne třicet metrů od nich. Odešla asi na deset minut, a když se vrátila, dívky byly pryč a zůstala po nich jen deka s Disney princeznami, na které seděly. Lidé kolem prý krčili rameny, když se jich ptala, jakým směrem se dívky vydaly. Thea má navíc ručně ušitou růžovou kabelku, kterou nosí všude s sebou.“

Podomácku vyrobená kabelka může být jasné poznávací znamení. „Zeptal se někdo Britney, jestli má tu kabelku vyfocenou?“

„Ptal jsem se,“ odpověděl Miller. „Všichni nasazení policisté už o ní vědí, ale vzhledem k času, který už uběhl, musíme počítat s variantou únosu. Lidem z médií bych o kabelce zatím neříkal.“

„To je rozumné,“ souhlasila Nikki. „Měla bych o matce něco vědět, než si s ní promluvíme?“

„Britney Walkerová, osmadvacet let, manželka doktora Shanea Walkera, který má právě teď službu v nemocnici. Je na operačním sále, takže mu zatím neřekla, co se stalo. Prý ho nechce rušit.“

„Ani když se pohřešují jeho vlastní děti?“ podivila se Nikki.

„Jak už jsem říkal, není zrovna moc sdílná. Dobrovolný hasič, kterého původně oslovila, zavolal Chenovi a mně. Byl jsem blíž, takže jsem šel za ní, zatímco Chen se ujal pátrání.“ Pohlédl kamsi za Nikki a mávl. „Pojďte agentce Huntové říct, co jste pověděl mně.“

Připojil se k nim svalnatý muž v čepici stillwaterských hasičů. Tmavě modré tričko se stejným logem měl úplně propocené. „Tohle je Bobby Merrill. Je to dobrovolný hasič a dneska držel stráž. To jeho Britney požádala o pomoc. Merrille, tohle je agentka Huntová z FBI.“

Merrill si sundal čepici a odhalil tak lesklou vrstvu potu na plešce. Zmateně pohlédl na Millera. „Mám jí říct, co mi pověděla ta matka?“

„Jen mi řekněte, co si pamatujete,“ odpověděla rovnou Nikki. Z jakého směru k vám přišla? Co říkala? Jak se chovala?“

„No, stál jsem na severním cípu Lowell Parku pro případ, že by nastal problém s ohňostrojem,“ uvedl Merrill. „Upřímně jsem si jí vůbec nevšiml, dokud nestála přímo přede mnou. Byla bílá jako stěna, potila se a plakala. Trvala na tom, že jí někdo unesl dcery. Snažil jsem se ji trochu uklidnit, ale byla dost rozrušená. Ukázala mi, kde ty holky nechala. Deky i krabička na svačiny tam zůstaly. Dívky ne. Proto jsem zavolał svému nadřízenému. Policie u nás byla do několika minut.“

„Dobře,“ kývla Nikki. „Probíhal ještě ohňostroj, když za vámi Britney přišla?“

„Moment, zamyslím se,“ řekl Merrill. „Skoro bych přísahal, že ano, protože jsem ji dost špatně slyšel.“

„Náčelník hasičů uvedl, že velké finále začalo ve 22:09,“ upřesnil Miller. „Stillwaterská policie byla u Britney ve 22:21. Ihned začali dívky hledat, společně tady s Merrillem.“

„Děsilo mě to přístaviště,“ prohlásil Merrill. „Byly dost blízko u něj a nebylo slyšet vlastního slova. Napadlo mě, že je lidé možná neslyšeli volat. Jakmile se k nám policie připojila, prošel jsem celé nábřeží a hledal známky toho, že by tam dívky někde spadly nebo s někým zápasily. Ale nikde nic.“

„Řekla vám Britney, v kolik odešla na toaletu?“

„Hned po začátku ohňostroje. Mluvila fakt rychle, ale nejspíš doufala, že fronta nebude tak dlouhá. Pochopil jsem, že se zdržela déle, než doufala. Ale zase ne moc dlouho,“ doplnil. „Nechci jí to klást za vinu.“

„Jistěže ne,“ odpověděla. „Jen potřebujeme znát co možná nej přesnější časové okno. Říkala ještě něco?“

„Ani ne.“ Merrill pokrčil rameny. „Když přijeli poldové a začali pátrat, šel jsem si po svých.“

„Díky za vaši pomoc,“ řekl mu Miller. „Ozvěte se náčelníkovi. Koordinuje se mnou a s Chenem pátrání. Jistě vás někam pošle.“

Merrill přikývl a odebral se pryč.

„Jdeš se mnou?“ zeptala se Millera.

Zavrtěl hlavou. „Máš u sebe odznak?“

Nikki se usmála, rozepla vnější kapsičku batohu a vytáhla odznak FBI. „Nosím ho všude s sebou.“

„Fajn. Musím zajít za seržantem Chenem,“ prohlásil Miller. „Jestli něco brzy nezjistíme, jsme nahraní.“

Nikki odemkla telefon a napsala Liamovi. „Caitlin bydlí v těch luxusních apartmánech kousek odsud,“ informovala Millera. „Liam je dnes večer u ní. Požádám ho, aby nám pomohl s pátráním.“

Uvnitř historické budovy seděly dvě ženy na kovové lavici. Starší z nich hladila po zádech tu mladší, která usedavě plakala. Ty dvě nemohly být víc odlišné. Majitelka objektu Edie byla téměř důchodového věku a prošedivělé vlasy měla střížené dle poslední módy. Z outdoorových sandálů jí vykukovaly růžově nalakované nehty. Edie byla oblečená stejně jako všichni ostatní, v kraťasech a tílku, jež odhalovaly její opálení, zatímco Britney na sobě měla dlouhé tmavé legíny a halenku s tříčtvrtečním rukávem. Blondatý cop jí sahal do půli zad.

„Dobrý den,“ pozdravila Nikki jemně. Pozvedla svůj odznak, aby ho obě ženy viděly. „Jsem zvláštní agentka Nikki Huntová z FBI. Šerif mě požádal, abych si s vámi promluvila.“

„Oni přizvali FBI?“ podivila se ta šedovlasá žena. „Tak rychle?“

„Vý musíte být Edie,“ řekla Nikki.

„Ano a tahle chuděrka je Britney Walkerová.“

Nikki si klekla před Britney. „S rodinou jsme byli naproti přes ulici a dívali se na ohňostroj. Šerifa napadlo, že Britney bude mluvit raději se mnou.“

Britney konečně zvedla hlavu. Na bledé tváři se jí leskly slzy. Vypadala překvapivě mladě. Nikki žasla, že mladá maminka neumírá horkem. „Chcete, abychom někomu zavolali, Britney?“

Žena točila obyčejným zlatým kroužkem na prstu. „Můj manžel je ortopedický chirurg a zrovna operuje. Nesmím ho rušit.“ Mluvila jemně, skoro až pokorně.

„A nemyslíte, že by to pochopil?“ tlačila na ni Nikki.

„Nakazoval mi, že mu nikdy nemám volat, když operuje. Zanechala jsem mu vzkaz na recepci, ať se ozve, až to půjde.“

Nikki si neuměla představit otce, který by nechtěl být manželce nablízku ve chvíli, kdy se pohřešují jejich děti, ale i chirurgové měli své priority, což Nikki chápala. Dokud ho nepozná osobně, nebude ho soudit.

„Jak dlouho už jste svoji?“

„Deset let. Měli jsme jen menší obřad v St. Paul.“

„Tak jo. Řeknete mi, co se dnes večer stalo?“

Britney rozechvěle vydechla. „Utábořily jsme se na kraji Lowell Parku, kousek od přístaviště. Chtěla jsem si odskočit, než ohňostroj začne. Thea a Abby měly zůstat na dece a počkat na mě.“

„Thea je ta starší?“

„Je jí devět. Abby teprve šest.“

Nikki měla co dělat, aby skryla svůj úžas. Byly ještě příliš malé na to, aby zůstaly bez dohledu, zvláště takhle v noci, kousek od řeky. „Bylo tam hodně lidí?“

„A kde dneska nebylo?“ zareagovala Britney. „Tohle bylo to nejprehlednější místo, jaké jsem našla, ale všude kolem nás se to hemžilo lidmi.“

„Jak dlouho jste byla na toaletě?“ zeptala se Nikki.

„Byla tam docela fronta, takže déle, než bych chtěla. Ale víc jak deset minut to nebylo. Když jsem se vrátila, deka i svačina tam zůstaly, ale po holkách ani stopy. Ptala jsem se lidí okolo, ale zjevně jim to bylo fuk. Všem to bylo fuk. Prostě jen pili a civěli na ohňostroj. A kouřili trávu. Cítila jsem ji, ale policie to neřešila.“

„Vím, že byla tma, ale neupoutal někdo vaši pozornost? Někdo divný, nebo dokonce odpuzující?“

„Všichni kolem byli přátelští a věnovali se svým rodinám,“ prolesla Britney suše. „Než jsem si šla odskočit, nikdo nám nevěnoval pozornost. Zaslechla jsem, jak se nějací lidé bavili o politice, ale ostatní jim řekli, ať zmlknou. To bylo opravdu to jediné, čeho jsem si všimla. Nejsem zrovna společenský tvor.“

Nikki z batohu vytáhla zápisník a tužku. „Nevadí, když si budu dělat poznámky?“

Britney zavrtěla hlavou. „I když tedy nechápu, jak vám to pomůže najít mé děti.“

„Líp si věci pamatuju, když si je zapíšu.“ Nikki si napsala pár poznámek na prázdnou stránku. „Říkala jste, že nejste zrovna společenská, což naprosto chápu. Co vás zlávalo na Dřevorubeckých dnech?“

„Holky viděly upoutávku na výběh se zvířátky. Nechtěla jsem jít, ale nedaly se odbýt. Nakonec jsem se podvolila.“

Výběh zavřel před začátkem ohňostroje, ale aktivity v Lowell Parku pokračovaly až do začátku show a někteří stánkaři tam zůstali ještě po jejím skončení.

„Měla u sebe děvčata nějaké peníze? Nemohly si zajít pro něco k jídlu nebo do stánku se suvenýry?“

„Ne.“ Britney zavrtěla hlavou.

„Dobře. Bylo něco, co chtěly dnes dělat, ale nesměly? Něco poblíž, nadohled od nich?“

„Ne.“ Britney svou odpověď umocnila plácnutím do lavice. „Už jsem vám říkala, že moje holky by se nikdy netoulaly. Někdo je unesl. Proč mě neposloucháte?“

„Promiňte.“ Nikki zmírnila svůj přístup. „Jen se ujišťuju, že jsme si ověřili každíčký detail. Máte ještě nějaký jiný důvod domnívat se, že je unesli?“

Edie nadále hladila Britney po zádech, ale přitom napjatě poslouchala a nespouštěla z té mladé ženy oči. Nikki zvažovala, že ji pošle pryč, ale nechtěla znevážit Millerovo rozhodnutí.

Britney semknula rty v tenkou linku a v očích se jí leskly čerstvé slzy. „Protože zmizely. Proč je tak těžké to pochopit?“

„Jasně,“ odpověděla Nikki. „Máte nějaké nepřátele? Napadá vás, kdo by mohl chtít dívky unést?“

„Dneska tu byly tisíce lidí,“ vykřikla Britney. „Nějaký zlý chlap si vyhlédl mé sladké, zlatovlasé holčičky a usmyslel si, že je...“ Přitiskla si pěst na ústa a zavrtěla hlavou.

„Ani to nelze vyloučit,“ potvrdila jí Nikki. „Statisticky vzato je však únos cizí osobou mnohem vzácnější, než by se třeba z televize zdálo.“

„To je mi jedno,“ prohlásila Britney. „Všichni mi říkají, že se zatoulaly. Jenže Thea se netoulá. Má cukrovku, takže ví, co je pro ni dobré. Proto má tu růžovou kabelku. Vyrobila jsem ji pro ni, aby si v ní nosila nouzovou dávku inzulinu. No a Abby se od své sestry nehne ani na krok.“

Nikki nebyla odbornice na diabetes u dětí, ale věděla, že zásadní roli hraje čas. Thea bude jistě potřebovat dávku inzulinu nejpozději do rána. „Zná své dávkování?“

„Ano,“ odpověděla Britney.

Nikki prodělala těhotenskou cukrovku s Lacey a bála se, že její dcerka pak bude diabetik. „Máte domluvený nějaký plán pro případ, že by se některá z nich ztratila?“

„Vědí, že mají vyhledat policistu, když se ztratí, a požádat ho, aby mi zavolal. Thea by nikdy nic takového neudělala. Abby chodí všude s ní. Je to ještě malá cácora, která zbožňuje broučky a pizzu s ananasem, ale ví, že je důležité zůstat pohromadě.“

Byly blízko příkrého, táhlého schodiště, které vedlo do Pioneer Parku s nádherným výhledem na řeku. Nedávno tam instalovali nové prolézačky a spoustu dalších atrakcí, které by mohly dívky zlákat, ale zase ne tak moc, aby se ztratily, přinejmenším ne na dlouho. Nikki doufala, že se nerozhodly vyjít starobylé schody bez doprovodu, a ještě ke všemu za tmy. Pád z více jak sta příkrých schodů by mohl být fatální.

„Napadá vás, kam by mohly jít, kdyby se ocitly v úzkých?“

Britney zavrtěla hlavou. „Nejvýš tam, kde jsme parkovaly. Thea by se jen tak nezvedla a nešla k autu. Nejspíš si ani nepamatuje, kde jsem zaparkovala, protože to bylo dost daleko. Řekla jsem tomu černému policistovi, kde to bylo.“

Nikki měla pocit, že v Britneyině hlase zaslechla zvláštní tón, ale nechala to být. Nehodlala ji teď kárat a poučovat o etice. Pátrání po dívkách mělo přednost.

„V tom případě jsem si jistá, že šerif Miller nasadil lidi i tam,“ ujistila ji Nikki a zdůraznila jeho šarži. „Svou práci dělá velmi dobře.“ Vzala brožurku k Dřevorubeckým dnům a otevřela ji na mapce historického centra města s různými atrakcemi. Podala ji Britney. „Ukážete mi, kde přesně jste byly?“

Britney si otřela oči a zabodla prst do travnatého plácku mezi pódiem a přístavištěm. „Přímo tady.“

Stejnou oblast označila i Millerovi a její líčení zůstávalo neměnné. „Jsem si jistá, že je najdeme,“ chlácholila ji Nikki. „Nemohly se dostat daleko.“ Leda by se vypravily k řece a spadly do vody.

Dříve toho večera si Nikki všimla menších pestrobarevných petard vyskládaných na lodi zakotvené jen kousek od břehu. Možná si je dívky chtěly prohlédnout, zatímco byla matka na toaletě. Dělbuchy by pak snadno přehlušily zvuk toho, jak někdo padá do řeky.

„S kým by dívky bez problémů odešly?“ zeptala se Nikki.

„Co já vím?“ utrhla se Britney. „S nikým, protože kvůli cukrovce Theu s nikým nenechávám, když nemusím jinak.“

„Kdo všechno ví, že má Thea cukrovku?“ zatačila na ni Nikki.

„Netroubíme to do světa,“ prohlásila Britney pevně. „Nechápu, na co tím narážíte, ale Thea s Abby by s nikým cizím neodešly. Obě vědí, jak jsou cizí lidé nebezpeční.“

„Pozor, pozor.“ Z reproduktorů instalovaných venku kvůli bezpečnosti na akci k nim skrz skleněné okenice muzea dolehl Millerův ustaraný hlas. „Pátráme po dvou dívkách ve věku devět a šest let. Thea i Abby jsou blondýnky a Thea u sebe má po domácku ušitou kabelku. Děvčata, vaše maminka je na stánku šerifa kousek od pavilonu u řeky. Pokud uvidíte policistu nebo hasiče, požádejte ho, ať vás dovede k mamince.“

„A to je celé?“ zuřila Britney. „Nebude zastavovat lidi, aby nemohli odjet? To je nechá jen tak jít, když moje holčičky zmizely?“

Kdyby té zdrcené matce řekla, že policie nemůže prohledávat vozy bez zjevné příčiny, rozdráždila by ji ještě víc. „Šerif Miller

a seržant Chen na to nasadili všechny dostupné lidi. Pomáhají i hasiči a záchranáři.“

Vchodové dveře se se zavrzáním otevřely. „Nikki, dáme si rychlý brífink, připojíš se?“

Britney se postavila na ochablé nohy. „Našli jste je?“ hleděla kamsi za Millera s očima zabořenýma do zdi.

„Zatím ne, ale nepřestaneme pátrat. Potřebuju, aby nám agentka Huntová pomohla určit další kroky, pak se k vám zase vrátí.“

Britney klesla na lavici, složila tvář do dlaní a rozplakala se.

